

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.514/2018/3. szám

A Szegedi Ítéltábla a **(pártfogó ügyvéd neve)** pártfogó ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek - **alperes neve (címe)** szám alatti lakos alperes ellen sérelemdíj megfizetése iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2018. május 22. napján kelt 1.P.21.323/2017/13. számú ítélete ellen a felperes részéről 14. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezését **helybenhagyja.**

A le nem rótt 16.000,- (Tizenhatezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

A pártfogó ügyvéd díjának viselésére a felperes köteles.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes 2015. március 9-én a délutáni órákban **(személy neve)**-vel bement a **(város neve)**-i ... Sörözőbe és táskáját az egyik asztal melletti padra, kabátját a padosorokat elválasztó oszlopra tette. Átült egy távolabbi asztalhoz, ahol másokkal beszélgetett. Az alperes a sörözőbe betérve ahhoz az asztalhoz kívánt leülni, ahol a felperes holmija volt, ezért kabátját egy másik asztalhoz rakta át, majd kezébe vette a táskát és megkérdezte, az kié. A felperes lendületesen elindult felé, melynek során nekiment két tenyérrel a mellkasának ütközve, erre az alperes őt meglökte és tenyérrel arcul ütötte. Időközben az alperes söre az asztalról leesett, az üveg összetört. A felperes fizikai sérülést nem szenvedett.

A **(város neve)**-i Járásbíróság 2.B.120/2015/7. számú ítéletével az alperest az ellene garázdaság vétsége miatt emelt vád alól felmentette. Indokolásában megállapította, kétséget kizáróan nem lehetett bizonyítani, hogy a cselekményt a vádlott elkövette volna. Az ítélet ellen a felperes fellebbezést nem terjesztett elő, a testi sértés miatt magánindítványt nem nyújtott be.

A felperes keresetében kérte megállapítani, hogy az alperes megsértette a testi épséghez, egészséghez fűződő személyiségi jogát, emiatt 1.001.000,- forint sérelemdíjban kérte marasztalni. Indokolásul előadta, az alperes ököllel ütötte meg, mely atrocitást követően feje megfájdult, hónapokig félelemben, rettegésben élt, a mai napig nem mer szórakozóhelyre bemenni. Utalt arra is, nála 2005-ben kevert szorongásos és depressziós betegséget diagnosztizáltak, ezért esetében kisebb

frusztráció is elég lehet krízishelyzet kialakulásához. Hozzátette, az elszenvedett ügy kapcsán nem kérte pszichiáter vagy pszichológus segítségét.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Állította, a felperest nem bántalmazta, nem ütötte meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, az alperes megsértette a felperes testi épséghez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy 2015. március 9-én arcon ütötte. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Indokolásában értékelte az eljárás során meghallgatott tanúk vallomását, a büntetőeljárásbeli tényelődásokat és mérlegeléssel arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alperes a lökdösődést követően tenyérrel arcon ütötte a felperest. Nem találta ugyanakkor megállapíthatónak, hogy az szándékosan, nagy erővel és ököllel történt volna. Ezt sem a tanúvallomások, sem a felperes esetet követő orvosi vizsgálatának eredménye nem támasztotta alá. Alaptalannak ítélte azt a felperesi hivatkozást is, hogy pszichés állapotában a történetek számottevő rosszabbodást okoztak volna, hiszen nem vette igénybe pszichológus, illetőleg pszichiáter segítségét, lányának tanúvallomása pedig arra enged következtetni, hogy megrögzött félelmei sincsenek ezzel kapcsolatban. A sérelemdíjról való döntés során értékelte, hogy a jogsértő magatartást a felek kölcsönösen tanúsították: megállapíthatónak találta a tanúvallomások alapján, hogy a felperes az alperest a hasán, mellkasán két kézzel bizonyos mértékig meglökte, ezt követte az alperes lökése és az ütés. Figyelembe vette azt is, hogy a felperes testi sérülést ezáltal nem szenvedett, hátrány bekövetkezte nem volt igazolható, a felperes ilyet nem bizonyított, így sérelemdíj alkalmazásának nincs helye.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést annak részbeni megváltoztatása és az alperes 200.000,- forint sérelemdíjban való marasztalása érdekében. Már nem tartotta fenn azt a tényelődását, hogy az alperes ököllel ütötte volna meg, ugyanakkor állította, téves az az elsőfokú ítéleti megállapítás, mely szerint kölcsönös lökdösődés lett volna. Konzekvens véleménye az volt, az alperes szándékosan ütötte meg, ezzel szemben ő csak az ütközés elkerülése érdekében támaszkodott tenyérrel neki.

A fellebbezés **alaptalan**.

A jogvita elbírálására a jogsértés időszakából adódóan a 2013. évi V. törvény (Ptk.) rendelkezései irányadók, amely általános jelleggel védi a személyiségi jogokat (Ptk. 2:42. § (1) bekezdés). Személyiségvédelmi igény érvényesítésére csak olyan jogsértés adhat alapot, ami a személy lényegét alkotó tulajdonságok miatt történt. Főszabály szerint minden személyiségi érdeksérelem okozó, illetve azt veszélyeztető magatartás jogellenes, mégis vannak olyan körülmények, amelyek fennállása esetén a személyiségi jogsértés jogellenessége kizárt. Ilyen a jog felhatalmazása és a jogosult beleegyezése.

Jogsértés esetére a Ptk. többféle szankciót sorol fel. Az objektív, azaz felróhatóságtól független szankciókat a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a)-e) pontjai tartalmazzák, ezen túlmenően a sérelemdíjat vezeti be (Ptk. 2:52. § (2) bekezdés), mint közvetett kompenzációt, illetve pénzbeli elégtételt jelentő magánjogi büntetést. A sérelemdíj fizetésre kötelezés feltételeire - különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára - a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges. Mivel azonban a sérelmet szenvedett fél az őt ért nemvagyonai sérelemért követelhet sérelemdíjat, megítélésének feltétele az ilyen jellegű sérelem bekövetkezése, tehát nem elégséges hozzá a személyiségi jogsértés ténye. Ezt a szemléletet

támasztja alá az is, hogy ez utóbbi kifejezést a jogszabály a személyiségi jogsértés objektív szankciójánál használja.

A bíróság tehát elutasíthatja a sérelemdíj iránti igényt, ha nincs jogellenes személyiségi jogsértés, de akkor is, ha bár az megvalósult, mégis alkalmatlan arra, hogy nemvagyoni hátrányt okozzon, vagy ha köztudomású tények értékelésével arra a következtetésre jut, hogy ilyen jellegű sérelem nem állt elő a félnél. Ezen túlmenően az alperes is bizonyíthatja, hogy a felperest immateriális hátrány nem érte, végül ugyancsak az erre irányuló követelés elutasításához vezethet, ha az okozott hátrány nem számottevő, bagatell.

Az elsőfokú bíróság a személyiségi jogsértés tényét megállapította, mely rendelkezése ellen fellebbezés nem érkezett. Ebből következően a másodfokú bíróság felülbírálati jogköre kizárólag a sérelemdíj iránti követelés megalapozottságára terjedhetett ki (Pp. 228. § (4) bekezdés, 253. § (3) bekezdés). Az ítéletábra ennek kapcsán arra az álláspontra helyezkedett, hogy az elsőfokú bíróság kellő súllyal vette figyelembe a feltárt releváns tényeket, körülményeket, szem előtt tartva a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében részletezett szempontokat: a jogsértés súlyát, a felróhatóság mértékét, a jogsértésnek a sértettre gyakorolt hatását. Helytállóan mérlegelte, hogy az alperes magatartása nem okozott testi sérülést, és hogy azt a felperes sem tekintette olyannak, mely miatt bármilyen későbbi szakorvosi segítségre lenne szüksége. Állított lelki sérülésével nem fordult szakemberhez, lánya, **(tanú neve)** tanúvallomása szerint pedig nincsenek ezzel kapcsolatban megrögzött félelmei (13. számú jegyzőkönyv). Az elsőfokú bíróság a tanúvallomásokat és a felperes magatartását együttesen értékelve, komplexen mérlegelve, helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes nem szenvedett el olyan hátrányt, mely sérelemdíjjal lenne kompenzálendő.

A mérlegelést nem befolyásolja érdemben az sem, hogy a felperes meglökte-e az alperest. Ugyanakkor a bizonyítékok alapján az mindenképpen megállapítható, hogy hozzá lendületesen közeledve két tenyerével meglökte, még ha a lökés szándékossága utóbb nem is rekonstruálható. Etekintetben az alperes előadásai **((város neve)**i Járásbíróság 2.B.120/2017/7. sz. jegyzőkönyv 3. oldal), a felperes által elmondottak (8. sz. jegyzőkönyv 2. oldal, 11. sz. jegyzőkönyv 3. oldal) és **(tanú 2 neve)** tanúvallomása (11. sz. jegyzőkönyv 2. oldal) nincs lényegi ellentétben egymással.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A le nem rótt fellebbezési eljárási illeték (Itv. 39. § (1) bekezdés, 46. § (1) bekezdés) a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam terhén marad.

A pártfogó ügyvéd díjának viseléséről a Pp. 87. § (2) bekezdése alapján döntött.

Szeged, 2019. január 18.

Dr. Kiss Gabriella s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.
előadó bíró

Dr. Béri András s.k.
táblabíró